Кошуля-вишиванка і разок намиста
І урочистість крематорію церковна,
А в урні жменя попелу й немов навмисно
Часописних вісток жалоба маломовна.

Невже ж скінчилось дійство? Як в жалоби хвилі
Молюсь: звершенносте, залиши свій мудрий карб,
Щоб після Вас, як після Дікінсон Емілії*,
Ваших нечитаних поезій знайшовся скарб.

Бо нашим руським жонам і мужам на сором
В цей вік наш, який давно в багно зневіри вгруз,
Полив'яні полумиски з народним взором
Вилизують туристки-поетеси з рук лакуз

Та ще й повчають нас, як треба розуміти
Наш край окрадений. З-посеред нас піїти
Дощенту трощать, валять "емігрантські міти",
Назвавши мудрістю розтління і хамизну,
Що по живих ідеях, вже справляє тризну.

Оксано! Ви могли б напевно іншим ладом
Вкраїну вічну оспівать сучасним Ладам!

Волинь і Прага, і озера Мінесоти
І душ людських мільйони без слав, без доль, без мет!
У наших днів непевні нетривалі соти
Ви відкладали віршів вистояний мед.

Що з того, що ті соти полетять пергою,
Розвіються з вітрами перетлілим квіттям,
Коли бурштин тих віршів певною рукою
Життя передає надходячим століттям!

Музику вічності, що в самоцвіти згусла,
Управлену у форми іржевідпорну сталь —
Онуків правнукам озвуться Ваші гусла,
У зіницях їхніх княжа оживе емаль.

Усе нанесене перелетить і згине,
Як літо бабине й струхнявіла трава,
А вірш Ваш, нашої поезії княгине,
Байдужий і понурий вік перетрива!

_____

*американська видатна поетеса, яка залишила після себе скарб недрукованих за її життя віршів.